

lov i saa Henseende virker stærkt. Men hvad gør man saa fra Landbrugets Side? Man stiller sig paa det Standpunkt at sige: Dette er en Urimelighed, vi er dog Frihandelsmænd, hvorfor kan I ikke lade os være i Fred? Det er Historien fra Arbejdskrisen om igen, at Landbruget tror, man kan isolere sig i den Grad fra hele det store Maskineri, som nu en Gang hører til det nuværende Liv Landene imellem. Dette lader sig ikke gøre, og det lader sig sikkert ikke gøre at komme de paagældende Lande i Tale, medmindre de forstaar, at de har en Interesse i at vise os Hensyn, hvilket igen fører hen til det, som min ærede Partifælle det ærede Medlem Hr. Drachmann gentagne Gange har gjort sig til Talsmand for: at man bør optage Spørgsmaalet om vor Handelspolitik til en langt mere effektiv Behandling, end hidtil sket er.

Told har sine Vanskeligheder, det er givet; men den har ogsaa sine gode Sider, det er lige saa selvfølgelig, idet det dog er klart, at hvis den ikke havde det, vilde de store Lande ikke i saa stort Tal, som sket er, være slaaet ind paa den Vej. Men udover disse to Veje, jeg her har nævnt: Told, som utvivlsomt vil have sine store Vanskeligheder ved at vinde frem, og Importregulering, som, hvis man kan tage Partiet Venstre helt alvorligt med Hensyn til det, det har fremsat desangaaende, har endnu større Vanskeligheder, har vi altsaa offentlige Arbejder, og saa er der det, som jeg med et enkelt Ord vil kalde Sult.

De offentlige Arbejders Vej er ikke nogen ny Vej; det er ikke nogen Opfindelse hverken fra i Gaar eller fra i Forgaars, det er en gammel Opfindelse, en prøvet Opfindelse, og den har altid vist sig at være saa nogenlunde værdiløs. Selvfølgelig er den ikke helt værdiløs, og jeg skal ej heller paa nogen Maade paastaa, at man slet intet skal gøre i den Retning. Men at man ad de offentlige Arbejders Vej virkelig skulde kunne udrette noget nævneværdigt — hvor kan man dog tro det med de Erfaringer, man har fra Venstreperiodens Tid? Naar et Parti faktisk har dyrekøbte Erfaringer i Retning af Fejltagelser, hvorfor skal dog saa to, tre, fire Aar efter et andet Parti, som ellers har set det som sin skønneste Opgave at angribe dette Parti, absolut fortsætte med disse Fejl?

Det er dog lige til, at offentlige Arbejder stiller meget store Krav til Pengemidlerne, det er dog lige til, at saa

snart man er naaet til et vist Punkt med disse Arbejder, er det heller ikke Arbejdet alene, man skal købe, men saa er det ogsaa Materialer, og saa vander Pengene højest sandsynligt i høj Grad ud af Landet. Det er et Forhold, som vi har haft før, som vi har nu, og som vi alle Dage vil have. Men naar dette er Tilfældet, hvorfor saa dog ikke se denne Sandhed i Øjnene og erkende, at ad den Vej hjælpes der ikke i nævneværdig Grad paa Arbejdsløsheden?

Tilbage er der saa den sidste Vej. At kalde det Sult lyder ikke godt, det huskes forhaabentlig saa meget bedre. Man kan stille sig paa det Standpunkt at sige: Vi vil intet gøre, Priserne skal ned, Lønningerne skal ned, det hele skal regulere sig selv. Dette er et Standpunkt, men maa vi saa ikke faa at vide, hvem der har dette Standpunkt? Og har man ikke dette Standpunkt — og det er der jo, naar det kommer til Stykket, ingen, der vil være ved, at de har —, hvad andet har vi saa at hjælpe med? Ja, der maa jeg hævde, at der gives intet andet end Beskyttelse i en eller anden Form. Alt det andet, der henvises til, er Talemaader, er Ting uden Realitet.

Den socialdemokratiske Regering staar nu overfor at skulle vise, om den kan udrette noget i denne Situation. Jeg tør paastaa, at Forspillet er slet; og alene dette at vise Mangel paa Mod til at gøre noget er i sig selv en slet Start. Men man har jo Eksempler paa, at man trods en slet Start er kommet godt i Gang senere. Jeg vil ønske, at det en Gang maa kunne siges om Socialdemokratiet, at var end Starten slet, blev det senere væsentligt bedre. Men lad os ikke vente for længe. Vær klar over, de Herrer ved Ministerbordet, at endnu har De intet gjort; endnu har De ikke vist Antydning af Veje; det, De indtil nu har bidraget til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, er Talemaader og intet andet. Lad os faa Handling, og lad os faa den snart!

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Andersen: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard, for hvem Forargelsens Kilde altid rinder med usvækket Kraft, har her fra Talerstolen i Aften i høje Toner jamret sig over det Resultat, som er kommet ud af en Samvirken mellem Arbejdsmændenes internationale Organisationer som